

Zofia Romanowiczowa (ur. 18 października 1922 w Radomiu, zm. 28 marca 2010 w VAL – polska pisarka i tłumaczka.

Córka legionisty i urzędnika Zygmunta Górskiego oraz Marianny ze Stolińskich. Uczyła się w gimnazjum i liceum im. Tytusa Chałubińskiego w Radomiu. Współredagowała szkolne pisemko „Sztubackie głosy”, gdzie zamieszczała pod pseudonimem Claudia swoje wiersze.

Po wybuchu II wojny światowej przebywała nadal w Radomiu, była łączniczką Związku Walki Zbrojnej. Aresztowana przez gestapo w styczniu 1941 r. Więziona w Kielcach i Pińczowie. W 1942 r. przewieziona do obozu koncentracyjnego w Ravensbrück, a następnie Neu Rohlau pod Karlsbadem, gdzie pracowała w fabryce porcelany. Po wyzwoleniu obozu przez wojska USA przebywała we Włoszech, gdzie kontynuowała naukę w Porto San Giorgio w liceum założonym przez 2. Korpus Armii Polskiej. Publikowała w wydawanych tam periodykach polskich „Orzeł Biały”, „Ochotniczka”, „Kresowym szlakiem”. Służyła w Pomocniczej Służbie Wojskowej Kobiet. Była w tym czasie sekretarką Melchiora Wańkowicza. W numerze 36 „Orła Białego” z 1945 r. opublikowała nowelę „Tomuś” – podawaną przez nią za swój właściwy debiut pisarski. Zdała maturę w 1946 r. Po otrzymaniu stypendium Polskiej Misji Katolickiej w Paryżu rozpoczęła studia na Sorbonie (kierunek filologia romańska; stopień licencjée ès lettres uzyskała w 1949 r.). W 1948 r. poślubiła Kazimierza Romanowicza (1916–2010), księgarza i wydawcę, z którym w latach 1946–1993 współprowadziła księgarnię i wydawnictwo „Libella” oraz Galerię Lambert (od 1959 r.), mieszczące się na paryskiej Wyspie św. Ludwika – jeden z ważniejszych ośrodków emigracji polskiej na obczyźnie po II wojnie światowej.

W latach powojennych współpracowała m.in. z londyńskimi „Wiadomościami” (od 1946) i paryską „Kulturą” (od 1954). Po 1956 r. publikowała okazjonalnie w periodykach krajowych, np. „Nowej Kulturze” i „Tygodniku Powszechnym”.

W 1961 r. jej wiersze z okresu pobytu w obozie ukazały się w antologii Ravensbrück.

Wiersze obozowe (wyd. Związek Bojowników o Wolność i Demokrację). Podpisała list pisarzy polskich na Obczyźnie, solidaryzujących się z sygnatariuszami protestu przeciwko zmianom w Konstytucji Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (List 59)[2].

Należała do Związku Pisarzy Polskich na Obczyźnie, a od 1989 roku Stowarzyszenia Pisarzy Polskich. Jej archiwum znajduje się w Archiwum Emigracji w Bibliotece Uniwersyteckiej w Toruniu.

Przez lata wraz z mężem mieszkała w Paryżu w domu przy ul. Debelleyme. Zmarła w Domu Spokojnej Starości Polskiego Funduszu Humanitarnego w Lailly-en-Val, gdzie spędziła ostatnie lata życia. Spoczęła 6 kwietnia 2010 r. na cmentarzu wiejskim w pobliżu swojego dawnego letniego domu w Jours, w Burgundii.

Źródło: wikipedia